

Alfred Rosenberg

ANTISEMITIZAM

(Tekst je izvorno objavljen u listu *"Der Nationalsozialist"* i *"Völkischer Beobachter"*, od 17. i 24. srpnja i 4. i 21. kolovoza 1921. Reprint je tiskan u knjizi: Alfred Rosenberg, *"Kampf um die Macht , Aufsätze von 1921-1932"*, Zentralverlag der NSDAP, München, 1938.)

I

Antisemitizam je star koliko i židovstvo. To su dvije pojave ljudskog življenja, a aktivno ispoljavanje prve bilo je neposredna posljedica druge. Od Esre i Nehemije, tj. od svjesno provedene judaizacije, židovski duh i židovsko biće su svuda, gdje su makar i minimalno došli do razvitka, izazivali otpor drugih naroda i njihovih uglednika.

Do tog odbacivanja židovstva, kako emotivnog tako i svjesnog, dolazilo je iz nacionalnih, gospodarskih, religioznih i moralnih razloga od izlaska djece Izraela iz Egipta, pa do današnjih dana. Dobro je veličinu te činjenice kratko, ali uvjerljivo predočiti. Eduard Meyer zaključuje¹ da su odbojnost, „religiozno izdvajanje“ i uobraženo omalovažavanje svih drugih naroda Židove učinili „odbojnim svojim susjedima“. Kao u samoj Palestini, isto su mislili i narodi-domaćini u drugim zemljama. Tacit je kod Židova konstatirao „neprijateljsku mržnju prema svemu drugome“ i nazvao ih „odvratnim narodom“. Seneca govori o poremećenom narodu. Muhamed im zamjera zelenaštvo. Luther drži da: „Nikada Sunce nije osvijetljavalo krvožedniji i osvetoljubljiviji narod“. Bruno djecu Izraela naziva „gubavim i za zajednicu opasnim sojem“. Voltaire² o njima govori kao o najvećim bijednicima koji su ikada kaljali površinu Zemlje“ i savjetuje im da se što prije vrate u Obećanu zemlju. Friedrich II. Hohenstaufe je u Židovima vidio nacionalnu opasnost i isključio ih je iz javnih službi. Slično je mislio car Tiberius, Friedrich Veliki i Bismarck. Herder³ govori o „tuđinskom azijatskom narodu“, koji je „obrazovanjem pokvaren“, Goethe⁴ bi im zabranio udio u našoj kulturi, i strahuje od posljedica njihove građanske ravnopravnosti, koju naziva budalaštinom. Fichte⁵ vidi židovstvo kao utemeljeno „na mržnji prema čitavom čovječanstvu i proriče da Židovi, ako im se daju prava izvan njihovog naroda (što Mommsen, Moltke i drugi ispravno nazivaju državom u državi) još i u svim drugim narodima, da će ih oni „gaziti nogama“. Kant⁶ u Židovima jednostavno vidi „narod prevaranata i trgovaca“. Schiller⁷ ih naziva „nečistim kanalom“ i „prostačkim izabranikom“, Wagner⁸ ih zove „plastičnim demonima raspadanja čovječanstva“. Za Schopenhauer-a⁹ je židovstvo „neotesana dogma, skoro „prostačka“. Preko Esre smo ga „upoznali sa njegove najsramnije strane“. Dalje Schopenhauer često govori o „krvožednom Jehovi i njegovom izabranom pljačkaškom narodu“. I previše tolerantni Tolstoj¹⁰ nalazi čak i u Evanđeljima tragove „stranog, prljavog židovskog duha“. Shakespear-ov Shylock obuhvaća Židova u njegovom najdubljem biću, slikovitošću bez premca, kakvim su ga opisivali najbolji ljudi svih vremena i naroda. A Dostojewski¹¹ je potresen pred tom neoborivom činjenicom: „To ipak nešto znači, to svi!“. Za dubokog je poznavatelja duše „prostačka židovska ideja (Shidowskaja idjeja) „ideja izrabljivanja“.

Ovaj pregled najvećih ljudi svih naroda (kojima se „pridružuju Ciceron, Plutarch, Napoleon, Balzac, Petar Veliki, Marija Terezija, Joseph II i mnogi drugi) bio je samo izraz općeg osjećanja koje uvijek nastaje pri bližem dodiru sa židovskim narodom. Manje poznati i manje veliki ljudi izjašnjavali su se isto tako. Iz njemačke prošlosti neka budu spomenuti

¹ Die Entstehung des Judentums, S. 222.

² Brief an de Lisle od 15. prosinca. 1773, i Diction philosoph XXX. S. 392-493, und andere Stellen.

³ Phil. d. Gesch.; Adrastea.

⁴ M. W. Wanderjahre; Gespr. mit Müller, 23. Sept. 1823.

⁵ Fichte, Sämtliche Werke, Bd. VI, S. 149

⁶ Anthropologie. Siehe weiter: „Religion innerhalb der Grenzen d. bl. Vernunft“.

⁷ Die Sendung Mosis.

⁸ Judentum in der Musik.

⁹ Parerga, § 179, 181, 182, 211 u. a.

¹⁰ Kurze Einführung in das Evangelium. Einleitung.

¹¹ Tagebuch eines Schriftstellers.

frankfurtski ravnatelj Jakob Schudt¹², profesor Eisenmänger¹³, pisci Hartmann, Würfel¹⁴ i drugi. Danas se skoro ništa ne zna o njemačkim pionirima od prije sto godina. Heidelbergerški profesor Fries¹⁵ u židovstvu vidi jednu "parazitsku biljku" i "bolest nacija", koja se proizvodi u količinu kada nužda zahtjeva poreze i javne isporuke i predviđa (1816) da će, ako se Židovima dopusti da neometano zelenaše, "sinovi vodećih kršćanskih kuća morati služiti u Židovskim kao tegleći kmetovi". Povjesničar Friedrich Rühs¹⁶ naglašava da je židovska religija "politički centar" i upozorava na sprječavanje židovskog monopola bilo koje vrste. Jedan poziv u pomoć upućen Njemačkom udruženju¹⁷, zahtjeva 1816. godine hitno rješavanje židovskog pitanja koje je opet postalo hitno zbog "židovskih ratnih isporuka", te poništenje građanskog prava tog "društva putujućih trgovaca". Upravo izvanredno židovsku dušu osvjetljava Friedrich Buchholz¹⁸. Nakon povijesnog pregleda židovskog pitanja (u kome, pored ostalog, konstatira da su Rimljani Titusa, razarača jeruzalemskog hrama, nazivali "milinom ljudskoga roda") i nakon detaljnih istraživanja dolazi do istinite, koliko i premalo uvidavne činjenice: "U siromaštvu svojih sugrađana Židovi su uvijek nalazili kraj svoje egzistencije".

Mogli bi se nabrajati još mnogi spisi njemačkih ljudi koji su se borili protiv opasnosti koja se neizostavno bližila. Opominjali su iz nacionalnog, ekonomskog i moralnog osjećaja, ali i protiv vladavine jednog intimno neplodnog duha, koji bi morao otrovati našu kulturu. Neka ovdje bude spomenuta samo još jedna nepoznata Kantova rečenica, koju kao suvremenik citira profesor Voigt u svojoj Kantovoj biografiji¹⁹:

"Kant je tvrdio: Židovi više nisu imali pravog genija, ne mogu otkriti istinski velikog čovjeka. Svi njihovi talenti i sva znanja obrću se oko spletki i lopovluka, jednom riječju, svi oni zajedno imali su samo jedan židovski mozak".

Ovdje se Kant onom Goetheu²⁰, koji Židove u cijeloj njihovoj unutarnjoj neplodnosti opisuje sljedećim, malo poznatim riječima:

"Stalno i uvijek prave ceste dok se od cestarine više ne može putovati".

Hoće li se zauzeti ispravan stav prema židovskom pitanju, onda se mora jednom zauvijek raskrstiti s fabulom koju Židovi i njihovi zaštitnici drškom do današnjih dana šire, a to je da se Židov, eto, samo silom prilika prihvatio toga da bude nakupac i zelenaš i da je raspršivanje Židova posljedica netrpeljivosti stranih vladara. Jer, još u egzilu bilo je židovskih banaka u Mezopotamiji (Braća Egibi), iz tri babilonska grada imamo izvještaje u kojima se govori o njihovom lošem glasu, a kao razlog za to navodi se prevarantsko zelenašenje tamošnjih brojnih židovskih trgovaca. U Aleksandriji su djeca Izraela u velikom broju zastupljena još davno prije razaranja hrama u Jeruzalemu, također i u karavanskim centrima Male Azije i lučkim gradovima Grčke. U Rimu Židovi 139. prije Krista čine jednu zatvorenu koloniju na desnoj strani Tibera, gdje pristaju Feničanski trgovci²¹.

¹² Jüdische Merkwürdigkeiten (1714).

¹³ Entdecktes Judentum (1711).

¹⁴ Historische Nachrichten (1755).

¹⁵ Über die Gefährdung des Charakters der Deutschen durch die Juden (1816).

¹⁶ Über die Aussprüche der Juden (1816)

¹⁷ Deutschlands Forderungen an den Deutschen Bund (1816).

¹⁸ Moses und Jesus (1803).

¹⁹ Auch ein Sendschreiben an Herrn Frieländer (1820).

²⁰ Sprüche in Reimen.

²¹ Herzfeld: Handelsgeschichte der Juden, S. 274.

II

Što se tiče vrste židovske trgovine, ona je potpuno jasna. Uopće neću ni govoriti o Josipu u Egiptu. Samo opažam da rabinski spisi s ponosom tvrde da Josip nijednom Egipćaninu nije prodao žito ako se prethodno nije dao obrezati (Beresch. rabba c. 9f) i Talmud kaže da je svaki Izraelićanin pri izlasku iz Egipta poveo sa sobom i 90 libijskih magaraca sa zlatom i srebrom (Bechoroth 5 b). U Davidovo vrijeme među Židovima (koji su već i tada živjeli među palestinskim narodima), bila je u usponu trgovina žitom (2. Sam. 4,6), pod Solomonovom vladavinom Židovi su već važili kao najozloglašeniiji Džambasi Sirije. Pročitati Amos (8,5), Micha (8,10), Mudre izreke (11,6; 16,11; 20,10; 23 itd.). Jeremija se tu žali da Židovi svakoga lažu i varaju, da se lažno kunu, a da jedino još žale što te stvari ne mogu još gore činiti.

Da se tuđin može zelenašiti poznata je riječ tzv. Mojsijevog zakona koja se u Talmudu na mnogim mjestima obrađuje s ljubavlju i o čemu čuveni rabin Salomon Jarchi (Raschi) u svojoj knjizi o Izlasku kaže: "Zelenašenje je kao ujed zmiје koja ugrizom u nogu ostavlja malu ranu, tako da je jedva i osjećate, ali ona ubrzo sve više otiče ... dakle, zelenašenje ne biva primijećeno dok ne naraste i mnogi se imetak ne umanjuje". Isto ovako rasuđuje drugi veliki rabini, religiozne vođe židovstva (Levi ben Gerson, Maimonides itd.). U svojim pogledima poklapaju se sa svecima Talmuda. Tako, na primjer, u očaravajućoj naivnosti kaže rabin Chananja: "Ako bi netko 400 godina nakon razaranja Jeruzalema rekao: kupi ovo polje za jedan dinar, iako je ono vrijedno tisuće, nemoj ga kupiti; jer za to vrijeme će doći mesija i mi ćemo biti spašeni. Zašto bi gubio dinar?" (Traktat Adoda Zara 9 b). Rabin Ismael u religioznoj knjizi Zakonu vjernih Židova daje sljedeći moralni savjet: "Tko hoće biti mudar, neka se bavi novčarskim procesima, jer nema većeg stupa temeljca Tore. Oni su kao pjenušavi izvor". (Baba Batra 173 b). Ovakvi biseri vrline su vrlo tipični.

Na drugim mjestima u Talmudu i Schulchan-Aruch ovo se uzdiže do religiozne i moralno otvoreno dozvoljene prijevare. Ovdje se ne možemo time pobliže pozabaviti, dovoljno je osjetiti ton²².

Sada se može lako zamisliti da je jedan narod, koji se uz to po mogućnosti uvijek izolirao od ostalog stanovništva, s takvom praksom ubrzo svuda bio smatran za "ferment rastvaranja" građanskog života. Uz to dolaze totalna religioznost i nacionalna netrpeljivost, koja svakog otpadnika proklinje na smrt²³ ako je s Gojima više nego što to posao iziskuje.

Stoga je više nego razumljivo da je narod, jedan za drugim, prema Židovima primjenjivao grube zakonske mjere. Ovdje mora biti odbačena i treća židovska fabula. Židovi u početku nigdje nisu bili pod pritiskom, već su posebne zakone upravo sami izazivali svojim osornim bićem i zelenašenjem. U tu činjenicu se danas više ne može sumnjati.

U starom Rimu država je Židove štitila u prakticiranju njihove vjere. Cezarov zakon o udrugama, kojim su ukinuti svi Rimski kolegiji, na njima nije bio primjenjivan. Još 49. godine prije Krista bili su zbog svojih religijskih odredaba oslobođeni vojne službe, a subotom nisu smjeli biti pozivani na sudske rasprave²⁴. Čak, kada je u Rimu, baš kao i danas, uvedena

²² Alles Hierhergehörige - auf Grund von Übersetzungen judenfreundlicher Gelehrter (Wünsche, Weber u.a.) - siehe in meiner Schrift: „Unmoral im Talmud“, Deutscher Volksverlag, München.

²³ Stade: Geschichte des Volkes Israel, Bd. I, S. 422.

²⁴ Auch die jüdischen Historiker Vogelstein-Rieger geben es zu. Geschichte der Juden in Rom, 1895-96, I, S. 1, 10, 11 usw.

racionalizacija živežnih namirnica, car August je izdao zapovijed po kojoj su Židovi, ako je izdavanje padalo u subotu, svoj dio mogli dobiti sljedećeg dana.

Zbog raznih prijevara s draguljima i zelenašenja neke su povlastice opet ukidane, ali ne zadugo. Pod Neronom Židovima je bilo dobro, pod Titusom, da se nije narod podigao, bilo bi im još bolje (jer je imao jednu židovsku konkubinu). Tertullian izvještava o židovstvu kao privilegiranoj religiji, što već ukazuje na veliki poslovni utjecaj. Caracalla je bio naklonjen Židovima. On i ostali vladari morali su se boriti s narodom zbog židovskih manipulacija, pri čemu su veliku ulogu igrale pritužbe zbog nasilnog obrezivanja, koje je zahtijevao židovski zakon.

Ista se svađa provlači kroz starokršćanski Rim i kroz Rim Papa. Potpuno isto, međutim, ponavljalo se i u svim drugim zemljama²⁵.

U Portugalu su Židovi, kao "biblijski narod", ne samo uživali ista prava, već čak i privilegije. Ne samo da su imali svoje vlastito sudstvo, već su njihovi iskazi vrijedili više nego iskazi domaćeg stanovništva. Bili su oslobođeni raznih poreza koje je ovo imalo snositi, a po novčanim pitanjima nisu smjeli biti uhićivani. To pravo, inače, uživalo je samo visoko plemstvo. Jedan ih je kralj 1279. godine pokušao zakonima skrasiti na jednom mjestu i zadržati ih za zemljoradnju i vinogradarstvo. Uzalud, trgovci robljem (jedno od glavnih židovskih zanimanja), mjenjači i židovski ministar financija Juda, znali su sve spomenute pokušaje izigrati u njihovom provođenju.

Istodobno su u Francuskoj propali pokušaji Ludwiga XI i Louis Hutinsa.

U Njemačkoj su do 13. i 14. stoljeća zanatski obrti bili otvoreni za Židove. Nisu pristupili. Ali su svuda zelenašili, gdje god bi stali nogom kupovali su najljepše kuće, šepurili se sa pozlaćenim sabljama i sprdnje radi priređivali gala vozikanja po kršćanskim grobljima. Trgovali su robljem u Španjolskoj, Portugalu, Francuskoj, Italiji. Svuda su imali zalagaonice, a njihove kuće su često bile mjesto za gomilanje svakojake ukradene robe, za što su ponekad služile i sinagoge - što se nedavno opet moglo vidjeti u Mađarskoj. Ali davanje novca uz kamatu bio je poseban monopol, a kamatna stopa varirala je od 33% do 180%, pa i više. Ovo je izazivalo strahovite katastrofe nacionalnog gospodarstva.

Po toj točki socijalno se povezalo s moralnim. Iako u svakom narodu ima mangupa, građani su u njihovoj osudi ipak bili jedinstveni. A upravo su ti probisvijeti kao mušterije uživali posebnu naklonost svih Židova. Protiv toga da se od načelnog opadanja morala, lopovluka, pljački crkvi itd.. pravilo unosno zanimanje - pošto Židov, i samo on, nije morao odgovarati za ukradene stvari -, ustali su najbolji ljudi svih naroda, od Agoberta iz Lyona do Martina Luthera u dijelu "O Židovima i njihovim lažima". Borba protiv židovskog duha svuda je shvaćana kao moralna neophodnost, kao borba protiv otrova, koji u narodu ubija živac i rastvara ga.

Uz ovo dolazi i ono političko. Razasuti po cijelom svijetu, a ipak uvijek jedna nacija, Židovi se nikada nisu osjećali državljanima, članovima jedne zajednice. Tu leži razlog za geto koji je postojao već mnogo prije nego li su predostrožne ruke sazidale zidove oko židovske četvrti. Međunarodna povezanost Židova učinila se dobrim sredstvom za političku uporabu. Zbog toga su ne rijetko bili veleposlanici i špijuni, ali su uvijek zastupali židovske interese. Tada

²⁵ Ich verweise hier auf alles Nähere in meiner Schrift: „Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten“. Deutscher Volksverlag, München.

kao i danas. Židovska je izdaja već koštala života ponekog Europljanina, što se ranije isto tako dobro znalo kao i danas. Samo, tada se imalo karaktera da se iz toga izvuku zaključci.

III

I, konačno, uz sve je došao još i vjerski moment. Znalo se i tada sasvim točno da se Krist u Talmudu naziva "kurvin sin", "kopile", "Balaam", "sin jedne nemoralne životinje" itd.; znalo se da je Židov Krista zamišljao u najdubljem paklu "kažnjenog uzavrelim izmetom" i da je spaljivao njegove knjige. Ovdje neka bude primijećeno da ta nepromijenjena mržnja prema Kristu traje do današnjih dana. Kristova osobnost je Židovima u najboljem slučaju zlovolja, uglavnom pak meta sprdnje.

Krajem 19. stoljeća rabini su prikupili dijelove iz Talmuda koja se odnose na Krista i izdali novi Zohar u kome se Krist označava kao "na gomili gnjojiva zakopano pseto" Židov Leon Schloßberg izdao je jedan stari židovski-posprdni spis²⁶ u kojem se Krist opisuje kao pijandura, lopov, ženskar, čija je dojilja bila jedna kurva. Izdavač preporuča djelo kao "važan prilog za kritiku Biblije" i obećava da će ga dati prevesti na sve kulturne jezike. Jedan rabin Duschak²⁷, smatrao je da je Krist puno prometovao sa ljepšim spolom. "Frankfurter Zeitung" s ismijavanjem opisuje Krista kao bezobraznog, riđeg, pjegavog čifutarećeg židovskog mladića²⁸. Rabin Wise iz Cincinnatia u svom židovskom Obiteljskom pismu smatra da je "uostalom mnogo bolje imati Božić nego boginje" i žali što Deva "nije znala roditi još jednog dječaka u ljeto", tako da imamo dva Božića i dodaje: "Za to bih joj rado ustupio naše Kineze"²⁹.

Židovski karakter je ostao nepromijenjen kroz stoljeća. Ne braniti se od njega znači podleći mu.

Tako kao što skoro dvije tisuće godina židovstvo utjelovljuje antinacionalizam postavljen na čistom materijalizmu, tako su se i na drugim poljima promijenile samo forme. Doduše, ne može se pretpostaviti da svi naši revolucionarni burzovni špekulanti poznaju Schulchan-Aruch, ali ga slijede od riječi do riječi. Josip u Egiptu i Rathenau su rođaci, od braće Egibi (Babilon) preko Don Jude, ozloglašenog ministra financija Španjolske, ide prava linija do Jakova Schiffa i braće Rothschild. Trotzki-Bronstein i Sinojew-Apfelbaum su povampireni pjevači onog "Osveti! Osveti!" iz psalma i "Najboljeg među nevjernicima ubit ću ja" (Melchilta 32 b). Pohotni, zli i konačno neplodni Heine je povampireni Juda ben Selomoh, jedan židovski pjesnik iz rane Renesanse.

U skoro svim zemljama Židovi su jednom bili financijski vladari zemlje. Danas se židovski narod, pomoću lukavstva, žilavosti, kolaboracije i bezobzirnog iskorištavanja dotičnog naroda - domaćina opet uspeo do visina moći, sada kao još nikada ranije u svojoj povijesti. To može biti posramljujuće za sve nas, ali je tako.

O Njemačkoj se ima malo toga reći. Nije bilo područja u kojem židovsko zlato i njegovi robovi nisu igrali odlučujuću ulogu. Berlinska burza je u rukama 280 židovskih banaka i mjenjačnica. Skoro svih 100 frankfurtskih banaka su židovske. U malim gradovima Židovi imaju još oko 400 banaka. Zbog toga su Njemačku na mirovnoj konferenciji u Versaillesu

²⁶ Controverse d'un évêque.

²⁷ Literaturblatt, 1877, Nr. 51

²⁸ Stille: „Der Kampf gegen das Judentum“.

²⁹ „Debora“, Zum Weihnachtsfest 1880.

"predstavljali židovski financijski stručnjaci (Warburg, Melchior, Arnhold, Nathan, Salomonsohn, Speyer, Wassermann i drugi)³⁰. Da je skoro čitav njemački tisak židovski, to znaju i djeca. Da demokrati za vođe imaju polužidove i Židove kao Koch, Schiffer, Petersen, Preuß itd., trebali bi također svi znati. Da radikalne stranke vode bogati Židovi i najglupljima pada u oči. Tri stotine "heroja slobode" iz Jakovljeva plemena daju se lako nabrojiti.

Ni u jednoj "velikoj zapadnoj demokraciji" nije drukčije.

Danas u engleskom Gornjem domu sjedi 12 židovskih lordova (Rothschild, Montague, Lawson i dr.). Od 1900. London je imao pet židovskih gradonačelnika³¹. Veleposlanik u New Yorku postao je Rufus Isaak (lord Reading). Sada je on vice-kralj Indije. Da je Wilhelm II bio izručen, sudio bi mu Rufus Isaak koji je tada bio vrhovni sudac Londona, kao što su to u Njemačkoj pokušali Cohn i Sinsheimer s Hindenburg-om i Ludendorff-om. Sada u Palestini kao vladar s sjedi Židov Herbert Samuel. Prije nego što je otputovao u obećanu zemlju primio ga je engleski kralj u posebnu audijenciju, darovao ga odličjem, njega, židovskog nacionalistu, i uzdigao ga u viteški stalež. Samuel se na putu pola sata zadržao kod Pape, a potom na britanskom ratnom brodu otputovao u zemlju očeva".

Francuska je od vremena Židova Cremieux-a i Gambetta sasvim u rukama židovsko-francuskog Velikog orijenta i burze. Clemenceau je kao nadzornika (a to se zvalo "šef kabineta") imao Židova Mandela, kroz čije su ruke prolazili svi dokumenti. Millerand je preko kanala uvijek putovao u pratnji svojih židovskih ministara Isaaka ili Marsala. On je, inače, poluŽidov. Kao takvog slavila ga je nedavno londonska "Židovska kronika". Oženjen je židovkom. Njegov prvi, francuski, ministar vlade Leygues bio je štićenik "Alliance israélite universelle" i predsjednik jednog njenog odjela. Drugi, Briand, uživao je posebnu zaštitu cionista.

Još je gore u Sjevernoj Americi. židovski visokorangirani mason Maurice Damour slavljen je u Pariškom listu "Journal" kao onaj kome se Francuska ima zahvaliti za ulazak Amerike u rat. Čitava politika Sjedinjenih država na Orijentu prepuštena je cionistima Brandeis-u, Mak-u i Marschall-u. Izvoz novca iz zemlje već dugo ide isključivo kroz židovske ruke³². Jakob Schiff financirao je Japan u ratu protiv Rusije "Predstavnik Kalifornije" Kahn nedavno je za Japance uveo zabranu useljavanja na godinu dana.

Čelnik njemačke financijske komisije bio je Židov Max Warburg, "Francusku" je zastupao njegov brat Felix Warburg. Kao "američki" stručnjak tu je već treći brat, Paul Warburg. A četvrti Warburg, jedan profesor, član je Velikog akcijskog cionističkog odbora sa sjedištem u Londonu!

IV

Poznato je da cijeli "ruski" boljševizam stoji pod vodstvom Židova. Krajem 1919., prema dopisniku "Times"-a u koga se ne može sumnjati, od 380 narodnih komesara 300 su bili Židovi. Početkom 1920. ruski izvori su javili da su od 457 njih 422 bili Židovi. Odnos je dakle ostao isti.

³⁰ Näheres bei Eberle: „Die Überwindung der Plutokratie“.

³¹ Wirth: „Weltgeschichte der Gegenwart“.

³² Eberle: „Zertrümmert die Götzen!“

Mnogim bezazlenim Nijemcima ne može ući u glavu da su "proleter" i "kapitalist" ranije mogli zajednički slijediti židovske ciljeve. Ti ljudi su životarili zatvorenih očiju i u morskoj tišini. Generalna proba boljševika, komuna iz 1871., potaknuta je i financirana od obitelji Rothschilds i židovskog bankara Simon Deutsch-a. Na to se u Londonu aplaudiralo. Po židovima vođena socijaldemokracija Njemačke svojevremeno je glasovala protiv oporezivanja Burze, protiv poreza na luksuzne predmete, čak i protiv zakona o zelenašenju. Ona je 1908. na Anketni odbor o bankama poslala židovskog vele kapitalista Paula Singer-a. Leopold Sonnemann ("Frankfurter Zeitung") Bebel je počeo sa vinskim darovima. Socijalist Arons oženio je Bleichröders-ovu kćer. USP.- čovjek Eisner izdavao je svoje knjige za proletarijat kod milijunaša Cassierer-a u čijem je salonu Held Toller bio rado viđen gost. Rothschild, Scharff, Etienne i drugi podržavali su³³ (što je na sudu dokazano) socijaldemokratske novine. Burzew, koji je proučio stare ruske arhive³⁴, tvrdi da je jedan od onih koji su vukli konce boljševizma bio socijalist i milijunaš Parvus Helphand iz Sofije, Konstantinopola, Berlina. Za podstrekače revolucije (1905-1906) u Rusiji označene su njemačke novine, a "progonjeni" Židovi dobili su 900.000 maraka.

Time je razumljiva simpatija, na primjer "Frankfurter Zeitung"-a, za boljševičku Moskvu i zbog toga je mogao cionistički tj. nacionalističko-židovski "Jüdische Rundschau" pisati:

"Za židovsko stanovništvo Rusije poraz boljševizma bi značio strahotu". Ali, zašto se onda Antanta bori protiv Moskve?

Antanta se nikada nije ozbiljno borila protiv boljševizma, već se samo brinula o izgladnjivanju i krvarenju ruskog naroda. Ona je naoružala ruskog generala Judeniča za pohod na Petersburg, a svojom flotom je "štitila" njegovo lijevo krilo. Kada je Petersburg bio na vidiku, engleska flota napušta ruskog generala, odlazi za Rigu i puca na njemačke postrojbe koje se bore protiv boljševizma. Brzopjavi o zauzimanju Peterburga imali su učinak na svjetske burze, rublja se popela skoro do tečaja koji je imala u miru, posao je bio obavljen, Judenič više nije bio potreban. "Journal de Genève" je čitavu stvar nazvao jednom "židovskom špekulacijom". Isto tako je prošao i Koltschak³⁵.

A tko ima oči da vidi, zna da Antanta igra istu igru i sa Njemačkom. Njemački karakter se još drži, ali njegova snaga otpora se paralizira. Levy i kompnija huškaju i denunciraju, "umjereni" Eduard Bernstein smatra da "nijedna reakcija nije tako opasna kao bujanje nacionalističkog duha". A Antanta iznuđuju njemačko razoružavanje jedno za drugim. Vrijeme je biti ili ne biti. Nastave li se stvari ovako dalje, dolazeća bitka donijet će pobjedu židovskom boljševizmu i koštati će najboljih njemačkih života.

U antisemitskoj "bijeloj" engleskoj Radničkoj stranci 30. studenog 1920. Dr. Clarke je dokazao da je ne samo iza "crvenog natpisa" ("Roten Schilde") već i iza "crvenog barjaka" ("Roten Fahne") stajala ista židovska sila. Spas pruža samo potpuno čišćenje svih stranaka od svih Židova. Svatko tko danas vidi stvari onakvim kakve jesu, zna da se u sadašnjoj situaciji može raditi samo o tome hoće li se stajati na kiši ili pod židovskim vodopadom. Hoćemo li se pokorno sagnuti pred polaganom ili iznenadnom pljačkom od strane židovskog i zelenaškog

³³ Näheres in meiner Ausführung in der Wochenschrift „Auf gut deutsch“, Hoheneichen-Verlag, München 1920.

³⁴ „Seid verflucht ihr Bolschewiki.“

³⁵ Die „Jüdische Rundschau“ z.B. „verbittet“ es sich, daß man es ihr zumute, fremdnationale Politik zu treiben (1920, Nr. 14). Für diese „deutschen Staatsbürger“ gibt es also keine Pflichten dem Deutschen Reiche gegenüber. Deutschland muß sie folglich als Schädlinge seines Daseins beseitigen!

duha, hoćemo li ili ne pustiti da preko nas prijeđe vrijeđanje naše vjere, pljuvanje našeg narodnjaštva, ili će široke mase njemačkih ljudi i žena razoriti klupko u vrhuški stranaka koje se ni u nacionalnim strankama "ne bi htjeli kompromitirati", koje je sada i samo prožeto židovstvom, koje je uzelo "domovinske priloge" za židovske organizacije i tako dalje.

Kada se pored najvažnijeg pitanja njemačkog života prolazi povijenih leđa da bi sebi uštedjeli neugodnosti ili zbog kukavičke "visoke politike" koja ne čini ništa drugo nego popušta, bez da makar i minimum spašava, onda se ne treba čuditi ako uskoro cijela zemlja bude u plamenu.

Cionistički vođa Weizmann je na jednom skupu u Jeruzalemu izgovorio riječi koje bi svaki Europljanin morao napamet naučiti. Prema izvješću "Jüdischen Rundschau" (1920, broj 4) one glase: "Mi kažemo utjecajnim osobama: Bit ćemo u Palestini, htjeli vi to ili ne. Ali je za vas bolje da nam pomognete, ili će se naša kreativna sila pretvoriti u razarajuću koja će onda cijeli svijet dovesti do vrenja".

Dakle, jedan predstavnik vele kapitalističkog i nacionalnog židovstva otvoreno prijeti židovskom svjetskom revolucijom, boljševizmom.

U Njemačkoj je "fermentacija" u punom jeku. Ali možda još nije prekasno za okupljanje svih Nijemaca u jedan čelični, zajednički front. Pred nama je demokratsko-boljševički kaos, smrt polovice njemačkog naroda. Imajući u vidu takve izgleda, ne smije biti oklijevanja. Cijelom zemljom mora se pronijet zahtjev: Van sa Židovima iz svih stranaka, poništavanje svih građanskih prava Židovima i polu-Židovima, protjerivanje svih istočnih Židova i najstroži nadzor domaćih. Eventualnim "židovskim štrajkovima" mora se suprotstaviti na odgovarajući način.

Uz čvrstu volju, to je moguće. Mađarska je to djelomično dokazala. Ne dođe li do toga onda nijedna od danas još živih generacija nema izgleda jednom živjeti u *njemačkoj* domovini.

Nijemče, probudi se!

Reichleiter Alfred Rosenberg je porijeklom baltički Nijemac, rođen je u Revalu (danas Tallinn), Estonija, 12. siječnja 1893. godine, koji je tada bio dio Ruskog Carstva. Studirao je arhitekturu u Rigi i strojarstvo u Moskvi, a doktorirao je 1917. u 24. godini. Zgrade koje je tada projektirao još stoje u centru Tallinna. Nakon dolaska boljševika na vlast, emigrirao je 1918. godine u Njemačku, zajedno s Maxom Scheubner-Richterom, kasnijim stranačkim kolegom. Tijekom 1919. postaje član društva Thule-Gesellschaft i Njemačke Radničke Stranke (D.A.P.) (iskaznica br. 625.) a 1921. priključuje se Jurišnim odredima (SA). Od ožujka 1923. do prosinca 1937. (s prekidima između 1924. i 1926.) glavni je urednik stranačkih novina "Volkischer Beobachter", nakon toga njihov izdavač. Nakon neuspjelog prevrata 1923. godine, Adolf

Hitler ga iz tamnice imenuje novim predsjednikom NSDAP. 1929. utemeljuje "Kampfbund für deutsche Kultur" (Borbeni savez za njemačku kulturu), a od travnja 1933. do 1945. obnašao je dužnost pročelnika vanjskopolitičkog ureda NSDAP-a. U lipnju 1933. promaknut je u Reichleitera, a od 1934. radi kao Führerov opunomoćenik za nadzor sveukupnog duhovnog i svjetonazorskog školovanja i odgoja NSDAP-a i ujedno je glavni ideolog NSDAP-a. Autor je niza knjiga od kojih je najpoznatija "Mit dvadesetog stoljeća" (Der Mythos des 20. Jahrhunderts). Od 17.06.1941. do 30.04.1945. obnaša dužnost ministra za okupirana istočna područja. U svibnju 1945. je uhićen, i od strane cionističkog suda u Nürnbergu, osuđen na smrt.

Posjetite nas na internetu

NSDAP/AO NOVA EUROPA DER STÜRMER

I PREUZMITE BESPLATNE NACIONALSOCIJALISTIČKE
PUBLIKACIJE NA HRVATSKOM JEZIKU

